

ното изящество, и слѣд. обяснява възможното имъ съвършенство; втората (исторіята) показва каквы сж тѣ *были*, и слѣд. прѣдставя дѣйствителното имъ достоинство.

Българска. — Сичкытъ словесны произведения въ които са е изразилъ умствениятъ животъ на единъ народъ, съставить неговата *литература*. Тѣй има литература Френска, Нѣмска, Англійска, Русска и др. Отъ туй Исторіята на Словесността често са нарича и Исторія на Литературата.

Взаимната свръзка на Теоріята на Словесността. — Теоріята на Словесността и исторіята на литературата взаимно си помагатъ една на друга; само едни теоретически закони безъ Исторіята, щѣхъ да са покажътъ произволны прѣдположенія, които не са прилагать на дѣйствителность и за никого нѣмать обвѣзателна сила. Тѣй сжщо само единъ исторически прѣгледъ на произведенията безъ теорія, нещѣше да обясни извора на тѣхното происхождение, и тѣ щѣхъ да са покажътъ случайны явления и таквызи, които не истичать отъ нуждытъ на човѣческата природа.

Върху съединеніето на Теоріята съ Исторіята на Словесността са основава *Критиката*, сир. сжждение за достоинството и недостаткытъ на едно литературно произведение. Съ помощта на Теоріята, критиката опрѣдѣля степенята на едно дадено произведение; а съ помощта на Исторіята показва какво вліяние е имало това произведение върху съвременното нему общество.

Българска. — У насъ ѿще Критика въ строгъ смисълъ нѣма, и колкото са е поезила отъ скоро време повече може да са нарече лична припирия (споръ) помежду нѣкои литераторы неже критика. Но тѣй обыкновенно бива съ сичкытъ *новацы* въ една работа. Нѣщо въ родъ критики едвамъ виждамы послѣдне въ *Періодическото списаніе* на българ. Книжовно